

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtecu.)

Št. 6.

Ljubljana, dné 1. junija 1900.

VIII. tečaj.

Srebrn je golk, a zlat je — molk!

Mala blebetavka kar ne more molčati! Takó so se večkrat jezili mati o Liziki. In res je bila mala Lizika prava pravcata klepetulja! Če je kdo posetil njene stariše, če je njen mali bratec dobil „brezovega olja“, če so njeni sestre kupili novo krilo, če so mati po nesreči ubili skledo v kuhinji: — to vse je morala Lizika takoj izblekniti. Takoj so morali zvedeti o tem vsi, ki so prišli z njo v dotiko. Stariši so jo večkrat kaznovali zaradi njene blebetavosti. Mati so ji bili nekoč celó z ruto zamašili usta, da je bilo veliko smeha v hiši. Vkljub vsemu temu se Lizika ni poboljšala. Če so ji mati zapretili, da ji novič zamašijo usta, se je Lizika še smejala rekoč: „E, kajpada! Še takega „obliža“ mi treba v usta!“ O, da Lizika ni imela te grde navade, koliko žalosti bi bila odvrnila od dobrih starišev!

Lizikin oče je bil posestnik. Nekoč je bil izkupil precej denarja, ter ga shranil v novo pisalno mizo.

To je Lizika videla, približala se očetu ter dejala: „Oče, oče, vi imate pa res mnogo denarja!“ — „A zaslužil sem si ga tudi trdó, ljuba moja hčerka!“ odvrne oče. „Tisoč potnih srag se drži tega denarja! Rabil ga bom, da si nabavim živeža, da nam ne bode treba stradati. Vesela bodi tudi ti, da imam tak zaklad; zakaj s tem denarjem kupim tudi tebi novo obleko, ko pojdeš letos k sv. birmi. In tudi „Angeljčka“ ti naročim, ako bodeš pridna.“

Oče in mati sta šla na to na polje delat; Lizika pa je stopila k sosedí, k Barbi, ki je imela gostilno. Barba je bila vselej prav vesela Lizike ter je rada poslušala gostobesedno deklico.

Komaj je Lizika prisedla k Barbi, že je začela: „Veste li nekaj novega, mati Barba? Moj oče so si kupili pisalno mizo. Jejmene, kako je lepa! Stoji poleg tistega okna, pod katerim raste hruška. Danes so oče shranili v mizo celo pest denarja. Potem so mizo zaklenili. Toda precej so se morali truditi s ključem; zdi se, da ne zapira prav dobro.“

„Tako? tako?“ odgovori gostilničarka. „Pazite le, da vam kdo ne ukrade denarja!“

„Ah, pojte, pojte! Nam ne ukrade nihče ničesar! Mi puščamo vrata zmerom odprta. Oče in mati sta zdaj na polju in doma ni nikogar. Zaprla sta le sprednje duri; zadaj je dvorišče odprto, da grem lahko čez dvorišče v hišo.“

V tem, ko je Lizika takó govorila, je neki gost, ki je pri mizi pil četrť vina, prav pazljivo poslušal. Naglo izpije, plača in odide.

Lizika je ostala še celo uro pri Barbi, sosedí. Potem se napoti domov. Ko stopi v hišo, sliši materin — jok. Lizika teče v izbo, in kaj vidi tu? Oče in mati sta roke vila pred ulomljeno pisalno mizo! Tat se je bil prikradel v izbo, odprl pisalno mizo ter vzel ves denar. Izgubljeno je bilo torej plačilo za trdo delo očetovo, izgubljen denar, s katerim so si hoteli stariši omisliti živeža in obleke ter tudi Liziki napraviti veselje!

Lizika je odkritosrčno povedala, kaj je govorila pri sosedí Barbi, ko je bil omenjeni gost v gostilnici.

Laubach krain

Lizikin oče se primejo za glavo ter srdito rekó: „Vidiš, kaj vse naredi blebetavi tvoj jezik! Veliko škodo si nam napravil, nespametni žlobudravi otrok!“

Lizika je sicer jokala, a kaj so pomagale njene solze? Ukradenega denarja le niso dobili več nazaj!

Janko Leban.

Moj prijatelj.

Iz sivih, nebo preprezajočih oblakov pada dež. Ob okno moje sobe bijejo drobne deževne kapljice in škrebetajo po njegovih šipah. Za hip obvisé na gladkem, vsled dežja s tanko, prozorno meglo pokritem steklu, nato se naglo odtrgajo, se združujejo in polzé prav po lahko v malih, tankih curkih po šipah navzdol.

Včasih zapiha veter in zaganja z vso silo dež v stran ... ob stene. Stare, z bledim, sivkastim mahom na raznih mestih porastene veje blizu moje sobe rastoče jablane se zibljejo, objemajo in vijejo. Njih podolgovati, zeleni, z drobnimi žilicami prepreženi listki trepečejo in, kedar potihne veter, se čuje, kako padajo na njih se obstregle deževne kaplje težko z lista na list in končno na tla.

Pri oknu stoječ gledam, kako se nabira v jarkih kraj slabih, razdrapanih, s prstjo in debelim kamenjem nasutih vaških potov rumenozamazana voda, se peni in se drvi v naročje pod vasjo tekočega, z vrbami, ločjem in lopaticami obrastenega potočka. Gledam male, zračne mehurčke, ki se zibljejo po tej kalni vodi in plovejo ž njo dalje, dokler se ne zadenejo ob kak kamenček ali bilko in se ne razpočijo.

Gledam in mislim o prvih letih mladosti, ko sva čeberala z Oskarjem v sličnem vremenu po obcestnih jarkih bosonoga z visoko čez koleno privihanimi hlačicami in globoko na glavo potisnjenimi klobučki, katerih krajci so bili odvihani, ne zmeneč se za mráz in dež, ki nama je vedno bolj premakal obleko in prodiral do kože, ko sva gradila iz blata in kamenja jeze,

da sva nabrala za njimi celo jezerce te motne vode, delala iz leskovih palic mline in se veselila, če je bila voda dovolj močna da jih je gonila.

Oskar je bil moj prijatelj. Kot sinova sosedov sva se igrala skupno že kot samosrajčnika, znašala na kupe cestni prah, ga mešala, zidala hiše in cerkve in si tolkla iz strešne opeke moko. Sčasoma sva se navadila tako drug drugega, da sva se težko pogrešala, in da je bil tam i drugi, kjer je bil jeden.

Ko je izpolnil Oskar svoje peto leto, mu je umrl oče. Mož je hodil vsako leto na jesen v Slavonijo, sekal v ondotnih šumah les in ga obtesaval, da bi si prislužil denarja. Na teh svojih pohodih si je nakopal hudo mrzlico, katera ga je spravila v grob.

Ali menite, da se je Oskar zanemarjal po očetovi smrti, se potepal in se klatil po vasi, kakor dela mnogo vaških paglavčkov, kedar izgubé očete, misleč si, očeta ni, matere . . . ej, matere se pa ne bojimo? Ne! Še bolj je bil marljiv, dobro vedoč, da ne sme žaliti matere, ki mora sama skrbeti zanj, rad jo je ubogal in jo poslušal, ko mu je pravila o dobrih otrokih, ki se radi spominjajo svojih umrlih starišev in molijo za nje, in jih zato ljubi Bog in angeljčki . . .

Ljubil je Oskar cvetke. Njegov najljubši letni čas je bila pomlad, med tem, ko sem jaz čislal zimo.

Kedar je začela briti v začetku decembra rezka burja, ki nam je gnala v male, sveže obrazke kri, in je osušila po cestah in jarkih blato, nastalo zavoljo pogostnega deževanja v jeseni, ter je je utrdila, da so se čuli daleč tudi koraki hodečih ljudij, sem stal približno vsak dan na našem vrtu in zrl v nebo, če bode kmalu snežilo. — Začelo je — —

Sprva so naletavale le posamezne snežinke, se zibale v zraku in se spuščale na zmrzlo, suho zemljo. V kratkem so se vedno bolj gostile, in kmalu je nastal v zraku cel metež velikih, kosastih, sneženih platic.

Vmes je zvižgala burja, naganjala snežinke zdaj navzgor, zdaj navzdol ter se poigravala z njimi.

Sneg je zapadel.

Privlekel sem s podstrešja svoje sanke in od radosti vriskal, ko sem drčal po hribu od cerkve mimo

šole proti vasi. Z menoj se je vozil Oskar. Kazal ni posebnega veselja do tega mojega zimskega razvedrila; njegov čas je bila pomlad s svojimi cvetlicami. Brez vsakega zanimanja se je sankal z menoj, ker sva si bila prijatelja, ter bi mu bilo hudo, ako bi mu očital, da noče biti pri meni in ne mara zame.

Toda minila je zima. Tople sapice so pričele pihati, solnce je dobilo večjo moč, sneg se je topil in polagoma stopil. Le še tu in tam na odsolnčnih krajih so se videle ozke, z rumenim, jesenskim listjem pokrite snežene krpe, a i te so se udajale svojemu najhušjemu nasprotniku jugu in se tajale.

Gorki solnčni žarki so oživljali s svojo toploto vsled zimskega mraza otrplo naravo in izvabljali iz nje raznobojne, duhteče rožice. Prikazali so se beli zvončki in modre vijolice, prikukale so izpod obrovov rumene trobentice. Trava je ozelenela, drevesa so zacvela.

„Pomlad! Pomlad!“ je vzklikal Oskar. Moral sem ž njim na travnike in v gozd. Tu sva nabirala cvetlice. Iz njih je spletel dva venca. Z jednim je okrasil grob svojega očeta, družega je položil na vznožje velikega, sredi pokopališča stoječega križa. Delal je to dan za dnevom na materino naročilo iz spoštovanja do umrlega očeta in iz ljubezni do svojega Zveličarja. Če je zvenel jeden venec, nadomestil ga je z drugim.

Ko sva se sešla neko jutro po navadi, mi je pripovedoval Oskar sledeče sanje, ki jih je sanjal v minuli noči:

Bil je na širokem polju. Okrog in okrog njega so cvetele same cvetlice: bele, žolte, vijoličaste ali pisane, katerih barva je bila sestavljena iz najrazličnejših jednostavnih boj. Nabirajoč medu so frfotale po njih čebelice pomešane mej metuljčki. Največje in najlepše mej temi cvetkami so bile šmarnice. Sklonil se je in jih nabiral. Mej nabiranjem je prišel do ravnega, široko-vejnatga hrasta. Na tega deblu je bila pribita srednje-velika Marijina podoba. Z nabranimi šmarnicami jo je ozaljšal. Komaj je končal svoje delo, se je nagnila k njemu Marija in mu zašepetala: „Za plačilo prideš k meni v nebo.“

„To bi bilo lepo, ako bi prišel res gori k Bogu mej angeljčke“, je pristavil in še opomnil: „Kaj ne, Janko, kakor hitro bodo cvetele šmarnice, zvijeva iz njih venca za očetov grob in križ na pokopališču? Mati so mi rekli, da se bodo v enem tednu že dobile prve.“

Od tistega dne je štel dneve, nestrpno pričakujoč konec tedna. Ko je pretekel, šla sva v gozd po nje. Dolgo, dolgo sva stikala zastonj mej grmičevjem, na-
posled je zapazil Oskar nad z vedno zelenim bršljinom prepreženo, precejšnjo skalo poleg kostanjevega grma nekoliko na pol razcvelih šmarnic. Poln veselja se je vzpel prek skale in stegnil roko po šmarnicah, da bi jih odtrgal, a v istem hipu je zavpil ter bliskoma odmaknil roko.

Šmarnice so se zganile, zmajale, velik, siv gad je hitel v skrivališče pod grm...

Dva dni pozneje — ob sedmih zjutraj smo pokopali Oskarja.

Žarko, pomladansko solnce se je blestelo na vzhodu; njegovi živi žarki so se usipavali čez visok, iz rezanega kamena napravljen križ nekega vaškega bogatina, ga osvetljevali in odsevali po njem. Potem so hipoma švignili na malo, s cvetkami okrašeno Oskarjevo krsto, nekaj trenutkov na nji pri miru stali, kakor bi se čudili mlademu, mrtvemu telescu, se vlekli za tem tiho in počasi ob krstinih straneh, jo zapustili ter begali in se lovili v svoji razposajenosti in brezčutnosti po slabih, lesenih, večinoma polomljenih križih revnejših vaščanov.

Na pokopališču rastoče cvetke so tožno povešale glavice in jokajoč za mladim svojim prijateljem rosile drobne, rosne kapljice.

Oskar je umrl zaradi gadovega pika. Od mene na pomoč priklicani ljudje so ga nesli domov, kjer je izdihnil čez dve uri svojo čisto dušico.

Izpolnile so se mu sanje.

J. M.

Šopek Marijinih čednostij.

VI. Ljubezen do bližnjega.

akor je sv. cerkev odločila mesec maj češčenju Marijinemu, tako je mesec junij posvečen češčenju Jezusovega presvetega Srca. Na podobah je to sv. Srce obdano od plamenečega ognja. Ta ogenj razodeva Zveličarjevo neskončno ljubezen do nas. Za nas je trpel Odrešenik grozne bolečine, za nas je umrl najbolj strašne smrti, tako, da je pretil zadnjo kapljico svoje svete krvi. Za nas je ostal v zakramentu sv. Rešnjega Telesa, za nas se daruje pri sv. maši. Poleg Jezusovega Srca pa nobeno srce ni tako ljubilo ljudij,

kakor jih je ljubilo in jih ljubi Marijino srce. Marija nam je vzgled najpopolnejše ljubezni do Boga. Marija nam je pa tudi vzgled najpopolnejše ljubezni do bližnjega.

Kako lepo je kazala to čednost že v svojih mladih letih! Sv. Ambrož pravi: „Marija ni bila nikdar mračnega obraza, nikdar predrznega govorjenja. Kdaj je le s pogledom razžalila stariše? Kdaj je prišlo do najmanjše nejeдинosti mej nje in sorodnike?“ Iz njenega življenja nam sv. evangelij pripoveduje zlasti dva zgleda velike ljubezni do bližnjega. Ko je šla svoji teti Elizabeti povedat veselo sporočilo, katero ji je bil angelj oznanil, se ni precej vrnila, ampak je ostala pri teti tri mesece in ji je stregla, kakor dekla. In v Kani na Galilejskem je bilo njeno dobrotljivo srce precej žalostno, ko je videla, da je revnim, pa dobrim svatom zmanjkalo vina. Prosila je pomoči svojega božjega Sina in izprosila od njega, da je s čudežem pomagal v potrebi.

Ljubezni do bližnjega pa Marija ni samo izvrševala v življenju, ampak jo razodeva posebno še sedaj v nebesih v korist nam, ki nas je na gori Kalvariji pod

križem sprejela za svoje otroke. Kaj ne, otrok, bolj te nihče ne ljubi kot tvoja mati? Čudovito je, kar stori mati za svojega otroka.

V Florenci na Laškem je nekdam ušel lev in letal po mestu. Kdor ga je videl, je naglo bežal pred njim; le neko malo dete se je pri vodnjaku še dalje igralo, ker niti ni slutilo, v koliki nevarnosti je. Pa ravno na

tega otroka plane lev, ga zgrabi z nogo in vrže ob tla, kakor da ga hoče raztrgati. Vse je mislilo, da je otrok izgubljen. Kdo bi si upal bližati in otroka iztrgati iz levovih krempljev? To bi bilo iti prostovoljno v smrtno nevarnost, brez upanja, rešiti dete. In vendar se hipoma odpró neka vrata in z neznansko hitrostjo plane iz hiše mati otrokova in z neustrašenim pogumom se

zakadi v leva, da bi rešila svoje dete iz kremljev. Od vseh strani ji kličejo z oken, naj varuje vsaj svoje življenje, saj otrokovega itak ne more rešiti. Toda materina ljubezen ne posluša tacega sveta in se ne dá motiti, marveč z nadčloveškim pogumom se začne boriti z levom in se junaško bori tako dolgo, da mu krvaveča iztrga svoje dete, ter miruje šele takrat, ko vidi svojega ljubega otroka v varnosti.

To je storila mati za svojega otroka. Marija pa nas bolj ljubi, kakor more mati ljubiti svojega otroka, in to ljubezen tudi vedno razodeva. Kakor nas njena ljubezen, ki jo je izkazovala do bližnjega, dokler je bila na zemlji. opominja, da jo posnemajmo, tako nas njena ljubezen, ki jo sedaj izkazuje, nam svojim otrokom, sili, da se s popolnim *z a u p a n j e m* k njej zatekajmo v vsaki potrebi. Ona pomaga v dušnih in telesnih potrebah.

Slavni učenjak *Albert Veliki* se ima le Mariji zahvaliti, da je dosegel toliko učenost. Njegovi bogati stariši so ga poslali v Padovo v samostansko šolo, da bi se tam temeljito izučil. Toda Albert ni mogel skoro kar nič napredovati, čeravno je bil zelo priden, ker je bil jako trde glave. Vsled tako počasnega in slabega napredovanja so ga sošolci zaničevali in zasmehovali. To vedno poniževanje in nagajanje ga je tako užalilo, da je sklenil zapustiti šolo in samostan. Ta sklep izvrši neko noč, ko je bilo prav zelo temno. Na ubežnem potovanju pa se mu prikaže ljuba Mati božja in mu obljubi, da bode od Boga prejel dar učenosti in modrosti. Ker jo je vselej tako zvesto častil, mu je izprosila to milost od Boga. Zato naj se le vrne nazaj v samostansko šolo v Padovo. Mladenič stori tako. Z neznansko lahkoto in temeljitostjo napreduje sedaj v vseh človeških vedah. Nikdar ni pozabil, da mu je Marija izprosila to posebno milost.

A. Stroj.

Kaznovana sebičnost.

Goslavljal se je mesec rožnik. V gozdu, v senci visokodebelne črešnje je ležal neko popoldne Veharjev pastir, Storž, brezbrizen za vse, kar je bilo okrog njega. Oguljeni in že luknjasti klobuk je imel pomaknjen močno na čelo in cvetoča lica so mu bila nabrana v dobrovoljen nasmeh, čemur so se izvrstno podali snežnobeli zobje. Sklenjene roke pod glavó so mu nadomestovale blazino, a velike, žive oči so bile vprte v črešnjeve veje, ki so se šibile pod težo rdečega deloma že črnkastega sadu.

Počasi se na pol vzdigne in naslonjen na levico nosi v usta na pol dozorele črešnje, ki so bile same popadale na tla. Vmes pa govoriči poluglasno: „Hm, ha, kako so bili nekdanj ljudje nespametni, ker so sadno drevje v gozdu cepili in je še-le potem presajali domov na vrt! Ta črešnja je ostala tudi še od takrat tukaj. Vcepiti jo je moral uprav stari Vehar, ker je na njegovem svetu. Prav, prav! — Škoda, da ve zanjo Veharjev Ivo, ki gre večkrat z menoj v gozd, kadar nimá šole! Naj mi pride v četrtek zopet gori, vem, da bo kar letel k temu drevesu. To je vendar dobro, da je bil minuli četrtek dež, da ni videl, kakošne so že črešnje. Do četrтка moram ljube črešnjice sneti z drevesa; jutri pojdem prvič nad nje. Sam se bodem gostil s slastnim sadom! Potem pa porečem Ivotu, da je črešnje nekdo obral, a nezrele, še na pol zelene.“ — Na to široko zazdeha in leno preteguje svoje ude.

Solnce se je pomaknilo že nizko nad gorovje, v dolini pa se je naredila mogočna senca. Solnčni žarki niso več tako pripekali; postali so pred slovešom nekako mili in ljubki, kakor bi hoteli poravnati preobilno popoldansko gretje.

Sedaj se vzdigne pastir Storž, počasi, kakor bi štel že osemdeset zim, kajti zadnji čas je že poiskati živino. Pazljivo vleče na uho, od kod da se sliši kak kravji zvonec. — Nato pa še dosti hitro odide v kreber iskat živine.

Na bližnji smreki pa se je oglasil kos s svojo večerno popevko. Zdajci je zapihljajal še lahen večerni veter, da se je listje na drevju zibalo in skrivnostno šušteló ...

Krasno jutro je sledilo gosto zvezdnati noči.

Ko se je pastir Storž vračal iz gozda, kamor je gnal živino na pašo, spravljala se je Veharjeva družina ravno h kosilu; Storž je poznal to že od daleč in se spustil v tek, da ne zamudi kosila.

Pred vratmi Ivo zastavi Storžu pot izprašujoč ga o oni črešnji, ki je Storžu pretekli dan delala senco in se šibila pod slastnim sadom. Storžu je bilo to izpraševanje bolj na potu, kakor robidovje in drugo grmovje, kadar je v poletni vročini hitel za živino, ki mu je dirjala zaradi nadležnih muh domov.

„Zelene so še vse; rdečkaste nisem videl ni jedne črešnje!“ odgovori mu tihoma Storž in stopa počasi v hišo.

„Danes bi šel lahko s teboj, ker nimamo šole; ako so črešnje še zelene, ostanem doma, ker pridejo tudi — stric z očetom, ki so se odpeljali včeraj v mesto.“

Storž je bil vesel te pripovedi in se je naglo zmuzal v hišo h kosilu.

Ivo pa ni nič kaj verjel muhastemu pastirju. Zato vzame skrivaj košarico in se napoti po bližnjici proti oni črešnji, da tako čim preje dospe domov. — In glej, že od daleč ugleda, kako se oni črešnji veje šibé radi preobilnega sadu, s katerim se je menil Storž sam gostiti. Brž si priveže košarico z motvozom okrog vratu in spleza urno, kakor veverica na visoko črešnjo, prav v njen gosti vrh.

Komaj je Ivo pokusil sladke črešnje, že prilomasti po grmovju proti njemu sebični Storž. S težka pripleza do prve, suhe veje, za katero se zgrabi. Z glasnim „hrst“ se hipoma odkrhne trhla veja in neoprezni plezalec telebne na robido, ki se je šopirila tik črešnjevega debla.

Tako se je močno obodel zavidni Storž. Po obrazu in rokah je krvavelo vse polno ranic in prasek, a tudi obleke se ni zbala zlobna robida.

S prva si briše Storž krvaveče ranice, toda kmalu jame poluglasno govoriti: „Sreča moja, da si nisem še poškodoval kakega uda. S tako visoke črešnje pasti ni kar si bodi! Le ta krivenčasta robida je bila odveč. Kako me skeli, tristo zajcev! Gospodarju porečem, da me je sivka hotela pobosti in tako sem umaknivši se zagazil v robidovje...!“

Glazen smeh se zasliši s črešnje.

„Kaj te je pa tako naglo prineslo gor in celo na to črešnjo, na katero še jaz nisem mogel priti?“ čudi se Storž Ivotu in osramočen odide. Ivo pa nabere polno košarico slastnega sadu in se vesel povrača domov, češ: „Sebičnost ne prinaša nikakega prida!“ —è.

Leska in dren.

(Basen.)

Lepa, vitka leska se je vzpenjala ošabno poleg krivenčastega drena, govoreč: „Poglej moje veliko listje in sladke leščnike, s kojimi razveseljujem živahne otroke in godrnjavega polha! Toda visoka in kot sveča ravna postava, ta je še-le kaj vredna! Tvoje listje je pa majhno, sad trpek in kisel, da človeku usta navzkriž vleče, in kaj naj še porečem o postavi? Vsa zvita je, kot bi jo lomil neprestani krč. Po vsej pravici zavzemam jaz prvo mesto mej grmovji!“

Užaljen je nelepi dren zrl molčé predse.

Kar jo primaha mimo človek s sekiro na rami in videč lepo leskovo debelce je ročno odseče, da si nasadi nanje svoje orodje.

„Neumnica!“ viknil je sedaj krivljasti dren močno iznenadjen, „prav to, s čemur si se tolikanj ponašala, doneslo ti je pogubo!“ —è.

Mladi vojaki.

Tovariši veselo
Le danes poskočimo,
Prosti v naravi prosti
Se mladi veselimo.

Zvrstimo se v red bojni,
Igrajmo se vojake,
Ter sučimo orožje
In vadimo korake.

Telo slabotno mlado
Krepi se v svežem zraku.
Telo in glava zdrava
Spodobi se vojaku.

Ivanko, deček bistri,
Poveljnik ti nam bođi,
In četo našo hrabro
Pogumno v bitko vodi!

Povelje druge čete
Pa Jožek naj prevzame!
Izberi korenjake
In čvrste dečke same.

Ta holmec nizki — naša
Je zidana trdnjava,
Na onem tam nasproti —
Vihrá naj nam zastava.

„Tako!“ „Pozor!“ In stopom
Štopájte“, korenjaki
Pokažimo vsi danes,
Da kreпки smo vojaki.

Miran Osmanbeg.

Maček in vrabec.

„To povej mi, vrabček, samo“,
Maček je popraševal,
„Kje čez zimo boš ostal?“
„Danes tukaj, jutri tamol!“

„Kje boš danes pri kosili?“
Vpraša vrabca maček spet —
„Kjer bo zame dobra jed:
Pri kokoših, bratec mili!“

„Kje pa misliš prenočiti?“
To povej mi še samó!“
„Radoveden si zeló,
Vem, zakaj, o grešnik zviti!“

Ti rad storil bi pregreho,
V noči bi po mé prišel...
A ne boš!“... Ob tem hitel
Vrabec urno je čez streho...!

Janko Leban.

Sestrino žalovanje.

Imela sestrice sem mijo,
Na svetu ni je boljše bilo;
A več mej nami ne živi,
Po njej se mi oko solzi ...

Na krsto prst je zabobnela,
In átej, mama sta ihtela;
Nad grobom molil je gospod,
Otožen šel je vsak odtod ...

Možje so štirje k nam prispeli,
V odičeno jo krsto deli;
Zvrstil se je pogrebcev trop,
Ubožico so nesli v — grob ...

Že tri je mesece minilo,
Srce se ni mi vpokojilo —
Še rosne moje so oči,
Sestre mi pozabiti ni ...

Janko Leban.

52. Surovež.

Andantino.

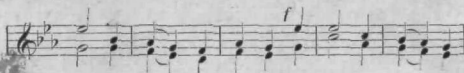
P: Angelik Hribar.

1. Kaj ti rav-naš ta - kó su - ro - vo Z ži-
2. Kaj me - niš ti, da bo - le - či - ne Ži-
3. Lah-ko bi z ro-gom se bra - ni - la, Kar
4. Ti ne po - mi - sliš, da ti mle-ka In

1. vin - če - tom? To ni le - pó! Hu - do - ben'
2. val ne ču - ti ka - kor ti? Trp - lje - nje
3. bi ne bi - lo ti lju - bó; Lah - ko bi
4. ma - sla da - je, te re - dí; Ži - val o -

1. člo - vek je go - to - vo, Kdor mo - re de - la -
2. tu - je te ne gí - ne, Ne smi - li se ti,
3. dva - krat ti vr - ni - la, Pa je pre - do - bro
4. sra - mo - tí člo - ve - ka, Sra - muj se, ne - hva -

1. ti ta - kó.
2. kdor tr - pi?
3. kravče to.
4. lež - nik ti!

Jož. Stritar.

V r t e c.

Kako si diven, čarno - krasen,
Zares nebo te je ljubilo
Ko čare svoje neizcpe
Na-te, moj vrtec, je razlilo.

Pri cvetu cvet se mi nasmiha,
Ko pridem sèm v naročje tvoje:
Ta cvetka rdeča, ta je bela,
Ta zlato kaže lice svoje.

S slastjo tvoj duh sladko - vonljivi,
Sladko - opojni duša pije —
Mar nisi ti, srce nedolžno,
Vrtec nebeske harmonije ...?

Aleksij Andrejev.

Dobro delo.

Učitelj: „Imenujte mi kako dobro delo!“ —
 Učenec: „Če komu kaj pomagamo.“ — Učitelj:
 „No, n. pr., kaj pomagamo?“ — Učenec: „Jesti.“

Zorán.

Zastavica.

(Priročil Fr. Zdravko.)

Š sadež mal,
 Matka je žival.

(Odgonetke in imena rešilcev v prih. listu.)

Odgonetka zastavic v 5. številki:

1. Kos — sok. — 2. stol. — 3. senca.

Vse so prav uganili: Šlamberger Inka in Nuša, učenci v Kranju; Kopitar J., dijak v Ljubljani; Pavišek Karol, učenec v Račah; Lovšin J., petošolec, Stare Bruno, dijak v Ljubljani; Likozar Konrad, Tonček in Ana, učenci v Preserji; Stibil Zofija, učenka IV. razreda pri č. uršul. v Ljubljani; Omerza Fr., tretješolec, Omerza Mar., šivilja v Novem mestu; Kramer Milček, tretješolec v Ljubljani; Karba Ciril in Janez, učenca real. v Ljutomeru; Gomišek Antonija, učenka II. let. na višji dekl. šoli v Ljubljani; Meglič Roza, učenka IV. razr. na Vranskem; Štrozer Konrad, Korun Karol in Jan., Grah Ferd., Travner Karol, Baš Pavel, Omladič Filip, Brinovec Vinc., Matko Alojz, Puncer Vik., Pečovnik Avgust, Prislán Blaž, Cizej Ant., Cilinšek Janez, Josip in Vinc., Šporn Konrad, Pegger Fr., učenci v Braslovčah; Čede Anton, gimnazijec v Mariboru; Treven Albina, učenka V. razr., Treven Karol, učenec III. r. v Idriji; Furlani Pepina, Štefanka in Romana v Ilir. Bistrici; Planko Alojzija, Cigler Antonija, Stakne Franca, Rizwal Nža, Vodlak Antonija, Rojnik Mar., Plaskan Liza, Matko Jera, Rojnik Ivana, Usar Mar., Terglav Marija, Šporn Mar., Omladič Franca, Cizej Alojzija, Muhevec Ter., učenke II. razr. v Braslovčah; Tomšič Vana, Pepček in Mici v Ilirski Bistrici; Zargi Mar., učenka IV. razr. v Kamniku; Kogovšek Jakob iz Dravelj; Vršič Vekoslav, gimnazijec v Mariboru; Vrabl Jakob in Konrad, učenca v Središču; Zadravec Al. v Salovcih; Vrabl Iv., učen. v Mariboru; Polak Mici, Jelovšek Minca in Emica, Korencan Mil., goj. pri č. g. uršul. v Škofji Loki; Mikuletič Reg. in Pavla, učenci v Dobropoljah pri Il. Bistrici; Vranjek Iv., Ocopek Stanko, učenca št. Ilju pri Gradiču; Cverle Mar., Brežnik Roz., Šuster Malči, Mareš Mil., Glinšek Tončka, učenke V. razr. dekl. šole v Celju; Hofbauer Valter, učenec IV. razr. v Trzinu; Sattler Mic., Kovačič Než., Križanič Mic. v Mariboru; Pahor Josip, učenec ljudske šole, Hreščak Al., učenec c. kr. priprav. v Sežani; Lebar Alojz, in Loparnik Mar., učenci V. razr. pri sv. Križu blizu Ljutomeru; Vizjak Albert, Adolf in Stanko, učenci v Gornji Rečici; Kalin Ivanka, učen. III. razr. v Kostanjevici; Burger Ivan, Zorko in Jožef v Mariboru; Walland Mici, Gartner Drag., Ravnik Zvezd., Korencan Tonči in Fanči, Tavčar Zinka, Mejač Ivanka, Kaligar Mil., Torkar Rez., gojenke pri č. gg. uršul. v Ljubljani; Germ Josipa, upravitelj. in Tončka, učenka viš. razr. pri č. gg. šolskih sestr. v Smihelu pri Novem mestu; Slavič Mim. in Korošak Julika, učenki V. razr. pri sv. Križu bl. Ljutomeru; Zalaznik Francka, Čepon Mici, Zadnikar Mici, Urbančič Verica, Drganc Kat., Martinčič Pepca, goj. uršul. samost. v Ljubljani; Vakaj M. pri Sv. Ani na Krembergu; Gradičnik Fedor, Mak Val., Radaj Iv., Rajher Konrad, Stropnik Rud., Veljavski Bernard, Vrečar Ivan, Zabukovšek Jožef, učenci v Celju; Kranjc Štef., Noral Barl., Rajšek Terez., Stropnik Mar., Bras Mar., Confidenti Betika, Grile Mina, Jelen Rozal., Majcen Franciška, Matko Olga, Morn Mar., Ojsteršek Lucija, Salekar Joz., Strašek Štef., Višnar Franciška, Zupanc Anton., Žunk Angela, učenke pri č. šol. sestr. v Celju; Šopotnik Jožef, Berger Pavel, Supan Iv., Jerman Alojzij, Barovč Iv., učenci IV. razr. v Trbovljah na Vodi; Janc Mic., učenka III. r. v Vrbi na Kor.; Marinič Fr., učenec II. razr. pri Sv. Duhu v Halezah; iz Maribora? (brez podpisa); učenci V. razr. v Idriji; Brenčič Rad., učenec v Celju.